

PLANINSKA ZVEZA SLOVENIJE KOMISIJA ZA VARSTVO GORSKE NARAVE

SEMINARSKA NALOGA PLANINSTVO KOT DOŽIVLJANJE NARAVE – moja osebna zgodba

Mentor:
Dr. Irena Mrak, univ. dipl. geog.

Avtor:
Hermina Pesičer

Ravne na Koroškem avgust 2019

Kazalo vsebine:

1. Uvod
2. Planinsko društvo Ravne na Koroškem in koča na Naravskih ledinah
3. K 24 v 96 urah
4. Zaključek
5. Viri

1. Uvod

Za pisanje te seminarske naloge je kriva moja svakinja, ki je pred petimi leti vstopila v moje življenje. Strastna planinka, pohodnica, ljubiteljica narave, preprosta in enostavno sva se hitro »našli«.

Čeprav sem mladost preživela v naravi, na kmetih, sem svojo pot nadaljevala v mestu, ustvarila sem si družino, uspela na svoji karierni poti ter pozabila na vse ostalo. Leta so minila, otroci odidejo, postaneš zrelejši, ostane čas za razmišljanje, kaj si še želiš, kaj bi še počel, kje se vidiš in kaj te veseli, kajti počasi bo prišel čas upokojitve in vem, postal bo šok, kaj pa zdaj, kaj početi, s čim se ukvarjati, nadoknaditi vse tisto, kar prej ni bilo časa.

Leta 2016 sem prvič obula planinske čevlje in odšla na pohod na Kališče. Že takrat sem ugotovila, kaj vse sem zamudila, ampak sem si rekla, za nič še ni prepozno. Zadovoljna sem, da sem se našla tukaj, v naravi.

Naravo doživljam kot:

- Vir zdravja, sprostitve in regeneracije
- Merjenje lastne zmogljivosti na brezpotjih
- Prostor za preživljanje prostega časa
- Zatočišče miru in meditacije
- Doživljanje naravne estetike
- Razbremenitev od stisk in živčnih napetosti
- Pogoji zbranim mislim

Ko to začutiš, da je to tisto ta pravo in te izpopolnjuje začneš kovati načrte, vendar trezno in razumno, kaj si zmožen in kako kvalitetno boš to naredil. Že po naravi sem bila perfekcionista in želela sem, da res pametno in preudarno začnem to pot. Ni pa vse tako enostavno in preprosto, kot si v začetku zamisliš. Bistveno mi je, da stvar rada počnem, ne da jo moram početi.

Z raziskovanjem koroških hribov po dolgem in počez ter obiskov tamkajšnjih koč. Posebej bom predstavila kočico na Naravskih ledinah ter mojo osebno izkušnjo in doživljane narave na tem območju. Moj moto je najprej raziskati domač teren, da lahko potem povabiš druge in jih lahko popelješ in jim razkažeš ter poveš kar je pomembno in najbolj znamenito. To sem že doživela, najbolj uživaš na pohodu z domačinom, ki pozna vsak kotiček in ve za vsako posebnost, skrivnost, ki je drugače ne izveš. Še v tako dobrem vodniku ni vse zapisano.

2. Planinsko društvo Ravne na Koroškem in Koča na Naravskih ledinah

Društvo deluje od leta 1962 in ima povprečno vpisanih okoli 300 članov. Društvo se ukvarja večinoma s pohodništvom. Na leto organizira okoli 40 pohodov. Društvo se zavzema predvsem, da vključuje v svoje dejavnosti mlade člane, sodeluje z Osnovno šolo Prežihovega Voranca Ravne na Koroškem in Osnovno šolo Juričevega Drejčka Ravne na Koroškem. Društvo se zavzema tudi za licenčna in druga usposabljanja in izobraževanja svojih članov. Društvo je skrbnik za 11 odsekov (delov planinskih poti) za katere skrbi naš markacist. Vsi v planinskem društvu svoje delo opravljajo prostovoljno in brezplačno. Društvo je tudi aktivno na področju varovanja gorske narave. Predvsem dela to na mladih članih. V osnovnih šolah in tudi že v vrtcih pripravljamo predavanja o varovanju gorske narave, o obnašanju v gorah in skrbi za naravne vrednote. To počnemo na krajših enodnevnih pohodih, kjer si skupaj ogledamo rastlinje in živali v naših hribih. Pripravljamo tudi natečaj fotografiranja v naravi. Izbrali bomo 12 najlepših fotografij in z njimi opremili koledar planinskega društva. Najboljši bodo nagrajeni, prispevke od koledarjev bomo namenili izobraževanju mladih na področju varovanja gorske narave (tabori na Naravskih ledinah in na Uršlji gori). Naslednje leto planira društvo na območju med Kotljami in Uršljo goro urediti info točke o geoloških, hidroloških, stavbarskih, vegetacijskih in drugih značilnostih.

Društvo ima tudi Kočo na Naravskih ledinah. Koča stoji na jasi na zahodnem pobočju Uršlje gore, na nadmorski višini 1072 m. Zgradil jo je mežiški rudnik v bližini nekdanjega rudokopa, ta pa jo je odstopil PD Ravne. Društvo jo je preuredilo v planinsko postojanko in zraven zgradilo še depandanso. Z leti so kočo posodabljali in dograjevali. Koča ima 16 skupnih ležišč in 13 ležišč v sobah. V zadnjem obdobju se je koča precej posodobila, ima novo kuhinjo, novo centralno peč, tako da je pozimi prijetno in toplo . Letos so se preuredile tudi zunanje sanitarije. Želimo pa si, da bi se uredile sanitarije tudi v koči. Koča ima tudi certifikat Družinam prijazna planinska koča. Da bi koča postala okolju prijaznejša koča, bi lahko uredili sončne celice na strehi objekta, ki bi bila vir električne energije, za odpadne vode bi lahko zgradili biološko čistilno napravo. Na objektu bi morali zamenjati stavbno pohištvo, ki je že dotrajano, da bi privarčevali pri energiji. Lahko bi še naštevala, vendar so to velike investicije in PD tega sam ne zmore. Koča se od 1. maja do 30. septembra oddaja najemnikom. V ostalem obdobju dežurajo člani društva med vikendi.

Koča je med sezono dobro obiskana , pripeljejo se tudi z avtobusi. V koči večkrat bivajo tudi šolarji- športniki ki so vključeni v ŠK Fužinar. Svoje športne aktivnosti združijo z bivanjem v naravi, spoznavajo kako pomembno je, ko preživijo nekaj časa v čisti in neokrnjeni naravi, da je potrebno naravo spoštovati.

Moja osebna zgodba

Kot »zaveden član » planinskega društva, sem se tudi sama javila za dežuranje med vikendi v času , ko koča ni oddana skrbnikom. Prav navdušena sem bila, ker bom prvič prespala na koči. Zame pravi podvig. Ko se zdaj spominjam kaj vse sem nesla s seboj. Jaz človek, ki ne

more brez kopalnice, ogledala, pa ni da ni. Prijateljica me je pobrala v soboto zgodaj zjutraj pred blokom in ko je videla kaj vse imam za seboj, bolje da vam ne opišem reakcije. Nekako sem vse stlačila v prtljažnik in nadaljevali sva pot proti koči, po zasneženi cesti proti izhodišču poti na Uršljo goro.

Zimsko jutro, popolna tišina, teden dni ni bilo nikogar v koči. Najprej prezračimo, zakurimo, skuhamo čaj, spakiramo stvari v sobo, se dogovorimo kaj bomo kuhale, kdo bo stregel v šanku, nacepil drva. Počasi je vse steklo, vse popolnoma na preprost domač način, nobenega hitenja, pohodniki so prihajali na topel čaj ali na šilce kratkega, da se okrepčajo in nadaljevali poti v različne smeri. Nekateri molčeči, drugi pripravljeni na klepet. Prevzelo me je, popolnoma sem se vživela v to. Zjutraj zgodaj sem se povzpela še na Uršljo goro. Prvič sem bila pozimi v hribih, mrzel zrak, da kar reže, narava pa krasna, nedotaknjene upognjene veje dreves od snega, sončni žarki so začeli pronicati skozi veje, da ti zaslepijo oči in naznanjali, da bo dan. Pogled v dolino je bil čudovit, velika preproga oblakov nad dolino, tukaj pa sonce, kot

da sem na nebu, visoko nad tlemi. Zaslepljena od sonca sem se vrnila na kočo, pohodnikov je bilo precej in s tem tudi dela. Zvečer, ko smo se odpravljali proti domu sploh nisem čutila utrujenosti. Ko sem prišla domov, z vso to svojo kramo in nepotrebno navlako, ki sem jo peljala s seboj, sem se zamislila, kako malo človek potrebuje, da mu je lepo in da je lahko s takim vikendom v gorah na koči tako fasciniran. 90 % stvari, ki sem jih imela s seboj je bilo neuporabljenih.

Prvič zato, ker jih sploh nisem potrebovala, to je samo v naši podzavesti, kaj bi še za vsak slučaj vzela zraven, če se zgodi to in ono. Bedarija. Samo obremenjuješ se s tem.

Drugič zato, ker se ne ukvarjaš s sabo, ampak opazuješ naravo, gledaš in odkrivaš lepote naših gora, začneš se zavedati, da je najlepše tako blizu, peš lahko gremo, se nadihamo gorskega zraka, nagledamo čudovite narave tako poleti, ko je vegetacija na višku in tudi pozimi, ko opazujemo stvaritve zime.

Naučiš se razlikovati kaj hočeš in kaj potrebuješ. Naš naravni dom ima vse, kar mi potrebujemo, postaja pa iz dneva v dan ranljivejši, ko hočemo na njegov račun preveč. Ne preveč, ampak to kar sploh ne potrebujemo. Že antični pregovor pravi: »Ne kupuj kar je potrebno, temveč kar je nujno.«

3. K2 V 96 urah

80 kilometrov dolga pot z vzponi na pet najvišjih koroških vrhov – na Uršljo goro (1699 m), Smrekovec (1577 m), Raduho (2062 m), Olševo (1930 m) in Peco (2125 m). Najbolj vzdržljivi in drzni gorniki, ki premagajo pot v manj kot 24 urah, postanejo člani Kluba 24. Tudi če niste ekstremni športnik, se je na te vrhove vredno povzpeti in jih doživeti na večdnevni turi ali v obliki posameznih vzponov.

S prijateljico sva se odločili, da namesto v 24 urah to prehodiva v 96 urah. Lepo umirjeno, kolikor se da uživaško in doživljajsko. Ni nama bil cilj hitrost, ampak, da doživiva to malo drugače in osvojiva v enem mahu vseh 5 koroških vrhov.

Sobota 22.6.

5.30 odhod RAVNE

6.30 pričetek poti JAZBINA

6.30 - 8.00 N.LEDINE

8.00 - 8.30 počitek Ledine

8.30 - 10.00 URŠLJA

10.00 - 11.00 počitek Uršlja

11.00 - 13.00 SLEME

13.00 - 15.00 počitek Sleme- KOSILO

15.00 - 20.00 SMREKOVČ s počitki (hoje je 3 ure)

VEČERJA in SPANJE SMREKOVEC

Ob 6.30 sva prispeli v Žerjav, iz Jazbine do Naravskih ledin naju je spremljala domačinka. Treba si je bilo nastaviti »tempo«, začetek je vedno težak, po nekaj kilometrih pa že steče. Zrak je bil vlažen, kar tupal si lahko meglo, pripravljalo se je k dežju. Nisem verjela, kako je lepo in koliko ljudi živi v teh žerjavskih kotih. Kljub onesnaževanju rudnika svinca pred leti so

ostali in si ustvarili prijetno domovanje. Po dobri uri prispemo na kočo na Naravskih ledinah, se okrepčamo s kavo in midve sami nadaljujemo pot proti Uršlji gori. Vedno bolj je ozračje vlažno, pot po telesu kar teče, tako da hitiva in niti ne opazujeva narave, ker to pot sva prehodili že tolikokrat, da je že prav domača. Na vrhu prične deževati. V koči se opremiva z pelerinami, malo posediva in nadaljujemo pot proti Sedlu. Vedno bolj dežuje, hecava se še dobro da dežuje, ker sva hodili po visoki travi, da ne bo kač. Nenadoma začne bliskati in grmeti, strele švigajo okoli naju, glavo staknem med ramena in čakam, kdaj bo spet zagrmelo, kje se bo streslo in posvetilo....vse premočeni prispeva na Sleme – kočica zaprta, novi šok. Nekaj krepkih na račun oskrbnika je padlo in nenadoma se odprejo vrata (verjetno naju je slišala) vpraša ženska: »A rabita štampelj?« Še večji šok – kaj ne vidiš da sva mokri do kosti. Kljub prvemu slabemu vtisu sva se tukaj preoblekle, spile topel čaj, na koncu nama je ponudila še sušilec, da si posušiva oblačila. Potem pa se je v trenutku zjasnilo, sonce je pokukalo izza oblakov, kot bi trenil in nadaljevali sva pot do Smrekovca. Sveže umite in še od dežja težke veje so se počasi dvigale, prikazala se je čudovita mavrica čez celo dolino v vseh svojih barvah. Močeradi s svojo izzivalno rumeno črno barvo so opozarjali, stran od mene. Obe sva molče hodili po prečudoviti poti in opazovali kako gozd oživlja, ko se umakne dež in megla. Prebujale so se ptice s svojim petjem, tam in tu sva slišali kakšnega prestrašenega zajčka ali srno, ki je pobegnil pred nama. Še enkrat mokri in utrujeni sva prispeli na kočico na Smrekovcu, zato sva takoj po večerji šli počivat.

Narava: Na Uršlji gori prevladujejo karbonatne kamnine, ki so posledično vzrok kraškega tipa reliefa; vrtače, žlebiči in manjše jame. Na karbonatnih kamninah so se razvile rendzine in rjave prsti. Vrh gore je nad gozdno mejo in je pokrit z travno rušo. Smreka je prevladujoča rastlinska vrsta. Zaradi ugodnih razmer najdemo tukaj tudi veliko rastlinskih vrst, tako dlakavi sleč (po domače šenturšelja) Clusijev prstnik, Wulfenov jeglič, avrikelj, Zoisovo zvončnico, sinjezeleni kamnokreč, mlečnobeli oklep, pogačico, kosmato škržolico, glavičasti ušivec, alpski srbot.

Priporočilo planincem: Najlepšo pot do Naravskih ledin priporočam iz Kotelja mimo Rimskega vrelca proti Ivarčkemu jezeru, nato mimo nekdanjega smučišča Ošven in proti koči na Naravskih ledinah. Za pot od Sedla proti Smrekovcu si je potrebno vzeti čas, ker je res prečudovita. Zložna pot po gozdu na vzhodnem delu Smrekovškega pogorja nas vodi pod Staknečim vrhom (1258) na Kramarico, kjer stoji lepo obnovljena kapelica, poleg nje pa še spominsko obeležje padlim borcem XIV. divizije. Kmalu za kapelico prečka planinska pot križišče gozdnih cest, od koder vodi sprva navkreber, nato pa zlagoma dosežemo Dom na Smrekovcu.

Ponedeljek 24.06.

ZAJTRK

7.00 odhod s Smrekovca

7.00- 9.30 SMREKOVEC, KOMEN

9.30 -10.00 počitek Komen

10.00 - 13.00 TRAVNIK, LOKA

13.00 -14.00 Loka počitek - KOSILO

14.00- 15.30 RADUHA

15.30 -16.00 počitek Raduha

16.00- 17.30 GROHAT (**VEČERJA in SPANJE**)

V nedeljo se je pa utrgalo nebo, lilo je cel dan kot za stavo. Ostali sva na koči in prestavili vse skupaj za en dan. Pot iz Smrekovca do Grohata je prelepa, da bi jo prehodili v dežju.

Startali sva v ponedeljek 24.6. zjutraj po urniku. Najprej sva se povzpeli na vrh Smrekovca, pot se strmo vzpne tik nad kočjo, vodi po lepih gozdnih jasah proti vrhu, kjer se odprejo široki travniki, pisani od gorskih cvetic ter poraščeni z borovničevjem. Tu pa tam sameva kakšna smreka, vsa zveržena od težkih pogojev preživetja. Nadaljujemo do Komna, odpočili sva si kar pri kapelici, do vrha nisva šli, ker se je spustila megla. Čakali sva, da se vreme dvigne, pa se je res. Pot naju pelje med borovničevjem po odprtih travnikih, s prečudovitim razgledom na Raduho pred nama. Strmo se povzpneva po gozdnem travniku polnem volka do stolpa na Velikem Travniku. Z vrha stolpa pa prečudovit razgled, v ospredju Zelenjak, Hlipovec, v ozadju Raduha, nebo modro kot azur, brez oblačkov, jemlje ti sapo od lepot, ki jih imamo. Nadaljujemo navzdol po travniku do kočje na Travniku, kjer se ustaviva in odpočijeva. Ležati v travi, zreti v nebo, poslušati čričke, vonjati dehteče podrastje, smolo iz

dreves, v bližini slišiš kravji zvonec in nikjer nikogar, samo midve in narava. Moja duša se polni, kot bi jemala vitamine. Pot nadaljujemo proti planini Javorje, prečkava pašnike in paziva na »mine« (tako rečem kravjim iztrebkom). Pot se nadaljuje navzdol proti koči na Loki, od tam pa strm vzpon po gozdni stezi in skalovjem do vrha Raduhe. Sonce pripeka, ura je okoli 2h in sonce je najmočnejše. Na vrhu si spočijeva oči, ko se ozreva v dolino. Krasen razgled daleč naokoli. Nadaljujemo proti Durcam, greva po navadni poti, ker nimava s seboj varovalnih kompletov, da bi šle po zahtevni poti, nato pa strmo navzdol proti koči na Grohatu. Stopava mimo plošč, ki spominjajo, da je tukaj nekdo ostal, ni se vrnil v dolino. Takrat se zamislim, kako mogočne so gore, imajo svojo moč in veličino, zato jih moramo spoštovati. Proti večeru prispeva na kočjo Grohat. Večerja in spanje.

Narava: Smrekovec je edino vulkansko pogorje v Sloveniji. Marsikdo ne ve, da je bil svojčas nad Ljubnim ob Savinji aktiven vulkan Smrekovec, zato najdemo daleč naokoli v zemlji kamnine, ki so produkt lave ali pepela. Smrekovski vulkanizem je bil aktiven pred približno 30 milijoni leti v geoloških obdobjih terciarja: oligocenu in miocenu. Vulkanizem je potekal v morskem okolju. Značilni kamenini sta andezit in andezitni tuf. Pod severnimi pobočji Smrekovca poteka periadriatski šiv - tektonska prelomna cona, ki loči afriško in evropsko

tektonsko ploščo. Kameninska osnova je dala pogorju njegovo zunanjo obliko. S slemenasto zgradbo ter neizrazitimi zaobljenimi in večinoma poraščenimi vrhovi se razlikuje od svoje sosede Raduhe in drugih okoliških vrhov. Le na vrhu Komna se pokaže gola andezitna skala. Zaradi neapnenčaste, kisle podlage, tu uspevajo rastline, ki jih drugje v Kamniško-Savinjskih Alpah ne najdemo. Na pogorju je evidentiranih kar 358 rastlinskih vrst, med njimi je 26 ogroženih vrst.

Priporočilo planincem: Na poti med Smrekovcem proti Komnu je vredno obiskati Črno jezero, ni tako znamenito kot Črno jezero na Pohorju, je pa vredno ogleda, tako je črno, da se v njem odsevajo obrisi smrek. Je manjše in skrito globoko v gozdu. Domačini mu rečejo tudi Končnikova mlakuža, pot do njega je označena le z možici.

Torek 25.6.

7.00 zajtrk

7.30 odhod od Grohat

7.30 - 8.30 SP.SLEME

8.30- 12.00 GOVCA (s počitki, hoje 3 ure)

12.00 -13.00 počitek Govca - Olševa

13.00 - 15.00 razpotje Koprivna - KUMER

ODHOD DOMOV

V torek zgodaj kreneva na pot, ker bo dan spet vroč, da najhuje prehodiva dopoldan. Pot se vije navzdol, po gozdu, korenike starih dreves, opozarjajo, dvigni noge, da se ne spotakneš. Ob poti opazujem drobno rastje, kar prej nikoli nisem počela. Na tem tečaju predvsem pri predavatelju na Lisci g. Klenovšku sem se naučila opazovati naravo. Vsako rožico, ki jo vidim ob poti opazim, preiščujem, kako se imenuje, nekaj pa jih tudi že prepoznam, če ne pobrskam po netu. Od najvišje ležeče koroške kmetije Bukovnik se spustiva do Spodnjega slemena, nato pa strmo navkreber proti Olševi. Pot se vije med podrtimi smrekami in borovci, dokler nisva prišli do grebena. Po grebenu sva opazovali čudovit pogled na Kamniško-Savinjske Alpe. Narava je v tem času v najlepši vegetaciji, občuduješ kaj nam ponuja, kakšne barve, kakšne oblike in vonji. Včasih sem si želela skalnjak doma, ob stari kleti, pa zdaj vidim, da je najlepši tukaj, kamor spada, med skale visoko v hribih. Na koncu pa še krajši vzpon na vrh. Po daljšem počitku se odpraviva proti dolini v Koprivno. Ker sva en dan prevedrili, nama je zmanjkalo za vzpon na Peco. Ob prvi priliki bova tudi to nadoknadili, da bo K24 zaključen.

Narava: Pretežni del Olševe gradi triasni dachsteinski apnenec, območja pod vznožji severnih pobočij Olševe tvorijo magmatske kamnine. Pod Olševo na Zadnjih travnikih najdemo edino visoko barje na Koroškem. Osrednji del barja s šotnim mahom se počasi zarašča z rušjem in smreko, zato se s čiščenjem roba barja zagotavlja njegova dolgoročna ohranitev in pogoji za rast ogroženih rastlin, med drugim tudi značilnih rastlin visokih barij, nožičavi munec in okroglostna rosika, ki sodita med redke in ogrožene rastline Koroške.

Priporočilo planincem: Pri vzponu na goro Olševo ne gre izpustiti obiska ene pomembnejših zgodovinskih točk, ki se nahaja ravno na pobočju gore Olševe. Kraška jama, dolga dobrih sto metrov, imenovana Potočka zijalka, v kateri so arheologi raziskovali kar več let in našli mnogo zanimivega, kar je spremenilo naš pogled na preteklost ter nam prineslo tudi nekaj praktičnega za sedanost. Arheologi so v jami našli ostanke ledenodobnega človeka ter tudi okostje jamskega medveda. Takrat živeči človek je izdelal več zanimivih izdelkov, med katerimi je bila tudi šivanke, prednica današnje šivanke. Takratna je bila narejena iz kosti jamskega medveda. Prav tako je vredno omeniti piščal, narejeno iz spodnjih čeljusti jamskega medveda.

4. Zaključek

Ne vem, če sem izbrala pravi pohod, zdaj jih imam za sabo že toliko, da je težko izbirati, ker je vsak zase svoje doživetje. Imam pa največ vtisov in spominov na doživetja v naravi iz te avanture, ker sem bila štiri dni skupaj v gorah, samo z nahrbtnikom, brez skrbi, brez terminov, brez priganjanja, zamujanja. Nisem slišala drvenja avtomobilov, zvonjenja telefonov, ropotanja strojev. Poslušala sem samo zvoke narave, petje ptic, kvakanje žab, šelestenje listja, žuborenja potokov, dežne kaplje, grmenje, bliskanje. Tudi vonj je v naravi drugačen, vonj po smoli, mokri travi, strohnelemu lesu, zrelih malinah, borovnicah, postanih mlakužah. Prevzel me je podatek, ko smo bili na Lisci, na tako malem gorskem travniku kar sedem vrst orhidej, vsaka zase lepa in posebna. Posebej mi je ostala v spominu mačje oko. Tudi rastišče velikonočnice, ko sem obiskala Boč me je navdušilo in nisem verjela, da moramo to zaščititi, da tega ljudje ne poberejo.

Vsi vemo, kako dobro se počutimo, kadar smo v naravi. Ta občutek človek pozna že tisočletja, zvoki gozda, vonj dreves, svež zrak in sončni žarki, ujeti med liste, nas pomirjajo.

Narava nas tudi spreminja, mene osebno je. Začela sem verjeti v to, da se še da ohraniti tisto, kar nam je še ostalo, da ne bomo vsega uničili s svojimi neumnimi in nepotrebni željami. Že ko grem zjutraj v službo, na poti iz parkirišča do službe vidim vsak »čik«, ki ga je nekdo odvrigel na pot, kaj šele pločevinko ali papirček. Vedno prinesem kaj v roki do vratarja. Tudi ta tečaj sem vzela s polno mero odgovornosti in navdušenja, res sem zelo zadovoljna z vsem predavatelji in na splošno z sotečanjiki smo se zelo dobro ujeli.

Držim se pa vašega reka, da dokler počneš nekaj z veseljem, je to res zadovoljstvo, ko pa enkrat nekaj moraš početi potem pa to ni več to.

5. Viri

Seminarska naloga je napisana izključno iz lastnih doživetij, nekaj statističnih podatkov sem pridobila na internetnih straneh PZS in PD Ravne na Koroškem in Ljubno.

Slika 1 (uvodna stran) – internetna stran PZS

Slika 2 (Stran 3) - internetna stran - Aktivnosti Koroška